

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

16. In morbo semper orandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

E. Germanicis.

Academia Ægrotorum Neoburgi Anno 1625.
edita.

Liber de Imitatione Christi, omnium pænè lingua-
rum, omnibus utilis.

Ex horum & horum aliquo æger velut apis libare po-
terit quæ solentur, quæ erigant, quæ doceant pati. Si
morbus aut vitæ ratio alios libros respuat, hæc ægroto
unicus sit, JESVS Christus crucifixus. Hunc ille librum
assidue legat, tot in eo reperturus solatia, quot verba,
quot vulnera.

§. 16. In morbo semper orandus.

ITa ajo: Semper orandum in morbo. Neque hoc
difficile morbo, si velit. Aut enim lingua (si ea tam
potens) ad Deum divosque fundendæ preces: aut, si
lingua torpeat, vel vocem dolor intercludat, animus ad
Deum attollendus supplex & obsecrans, quieto cor-
pore: nisi quod ardentes subinde gemitus tam secre-
ta cum Deo colloquia rectè distinguunt. Sed is sæpe
morbus est, qui non solum vocem impediatur, sed & ani-
mum deprimat, jubetque sibi pænè soli attendere: at-
que tunc patientia & tolerantia dolorum pro precibus
offerenda sunt Deo. Gratum illi sacrificium est Dolor,
qui jungitur Patientia. Benè precatur, qui benè patitur.
Neque orare tantum, sed & exorare Deum credendus
est is, qui ad illum legatos mittit tam desertos DOLO-
REM & PATIENTIAM. At sit ægrotus, cujus vocem
quandoque suppressat, & animum frangat, & patien-
tiam vincat dolor, etiamnum tamen modus est quo
oret. Circumspiciat saltem, videbit assidentes, adstan-
tes paratos juvare, promptos succurrere. Quam facile
tunc ægro unam alteramve voculam mittere: Quæso
te, mi amice, mi frater, linguam meam dolor hebetat,
tuam tu mihi commoda, & has preces percutte, hos &
hos psalmos recita, hoc aut illud è libello prælege. Quis
tam durus sit, qui hanc operam neget decumbenti? Er-
go, cum æger suis ipse verbis precari non poterit, pre-
rit alienis. Ergo & repeto: In morbo orandum semper.
Nunquam Deum importunè adire possumus.

§. 17. In doloribus, & alijs per diem quid cogitandum,
quid agendum.

Homo Deo fretus, tametsi ærumnis pressus, dolo-
ribus plenus non malè discribit: Dum spiro, spero,
& semper meliora, quod mea scilicet fini propiora cer-
no. De dolore optimè philosophatus Seneca: Nemo,
inquit, potest valde dolere, & An. Sic nos amantissima no-
stri natura disposuit, ut dolorem aut tolerabilem, aut brevem
Notum illud faceret. Nam summi doloris intentio invenit finem. Hoc
itaque solatium vasti doloris est, quod necesse est desinas illum
sentire, & nimis senseris. Illud autem est, quod imperitos in
vexatione corporis malè habet: Non assueverunt solo animo
esse contenti, nimis multum negotii eis cum corpore est. Quo-
circa, mi ægrote, assuesce paulatim animum à corpore
deducere, & multum cum meliore ac divinà tui parte
versari, cum corpore, parte fragili & querulâ, non plus
quàm necesse est. Et quia ratio tam assiduus dolor est,
ut non subinde intermitteret, subinde etiam remittat,
ideo non statim omne animi exercitium omittendum
cense, cum in morbo cubas, cum dolores sentis. Ante
omnia, vide, ut si ullo modo possis, preces matutine,
& aliquod conscientia examen vesperti suum habeant
progressum: si vox langueat, oret animus. Rei divina
interesse non potes, & Deum panis albedine velatum
cernere? In lectulo tuo tempus tibi destina, quo Deum
animo præsentem aspicias. Noctem verò & somnum
nunquam ordire, quin prius conscientiam per nota
quinque capita discusseris. Interdum, cum nullus dolor,
aut remissior est, primum libellum cape, unam alteramve

Epist. 78.
anx. mod.

Notum illud
poeta:
Si longus,
levis est: si
gravis ille,
brevis.

Nox &
somnia
numquam
ordindus
sine con-
scientia
examine.

A periodum perlege, & lecta expende. Quotidie, unam
saltem horulam tibi selige, quam ordiaris orando, &
labentem illam piis gemitibus aut jaculatoriis preca-
tunculis distinguas, eandemque orando finias. Sic
horam integram orasse censeberis in celo. Si nec hoc
potes (quod vix ullus dolor coget non posse) saltem
mediam tibi horulam defini, quâ aliquoties ad Deum
mentem erigas, & per intervalla calum suspires; hoc
enim dolorem (quemcumque tandem) & mitigabit
& minuet.

Ad omnium precum tuarum principium & finem, Principi
divina voluntate te totum & ad omnia paratum con- & finis
fecra. Hæc omnia tam non difficilia sunt, ut ea vel precum
moribundus præster, ne dum is qui in dolore est non
adeo sævo. Quod si horum omnino nihil possis, aut
rectius, nihil velis, saltem unicâ illâ horâ, cum quem
pateris dolorem, fer patientius. Noli, obsecro, mala
tua facere tibi ipsi graviora, & te querelis onerare:
levis dolor est, si nihil illi opinio adjecerit. Contrâ, si
exhortari te cœperis, ac dicere: Nihil est, aut certe exi-
guum est, dremus, jam desinet: levem illum, dum putas,
facies. Omnia ex opinione suspensa sunt; ad opinio-
nem etiam dolemus. Tam miser est quisque quàm se
esse credit.

§. 18. Aliter sani, aliter sentimus ægri.

LAcides philosophus, cum plurima rei domesticæ
amississet: Nos, inquit, aliter in scholis disputamus, ali-
ter domi vivimus: ita sani solatiorum copiam ægris sug-
gerunt; ubinam est æger ille qui seipsum satis soletur?
Nimirum, tu si hic sis, aliter sentias. Ah, quàm vitrea
est virtus nostra, levi collisu frangitur! Ænei nobis vi-
demur, cum sani sumus: dicta fundimus speciosissima,
& dolores pænè provocamus: cum adsum, fugimus,
cadimus, jacemus ante illum cum hoste congressum.
Sumus homines, inquit, & moribunda corpulcula vim
doloris ferre non valent. Humana corpora non negem
fragilia, sed non usque adeo, quin ad tolerantiam om-
nis adversi fat virium habitura sint, nisi multò major
infirmis esset animorum. Hæc nostra mollities est,
quæ virtutis innumeros desertores facit, dum omne
difficile tamquam intolerabile respuitur. Virtus perit,
si tollatur ejus materia, difficultas.

§. 19. In omni ægritudine, pia ad Deum suspiria.

Domine, fortitudo mea, & robur meum, & refu-
gium meum in die tribulationis.
Domine est: quod bonum tuis in oculis suis faciat. Hier. c. 16.
Pater mi, probetur servus tuus usque ad finem; ne
desinas ab homine iniquitatis. 1. Reg. c. 3.
Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam justifica-
tiones tuas. Tob. c. 34.
Placeo mihi in infirmitatibus, in contumeliis, in ne-
cessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Chri-
sto. Cum enim infirmor, tunc potens sum. 2. Cor. c. 12.

Nunc Domine, secundum voluntatem tuam fac me-
cum, & præcipe in pace recipi spiritum meum. Tob. cap. 3.
O JESV & Maria, amor meus, finite me pro
amore vestri, & pati & mori: non sum meus amplius,
sed vester T O R V S.

Sic orabat bonæ memoriæ * Alphonsus Rodri-
queius. Qui obiit
anno 1617.
epi. nocte
Sanctorum
omnium,
dum ultima
hæc verba
pronuntiaret:
Ah, JESV,
annum vita
87. comple-
vit.

§. 20. Ægroti quadam vitia.

Primum. Libenter audire curiosa, nova, nugatoria.
II. Non libenter audire mortis monita.
III. Conqueri de iis qui sui curam gerunt.
IV. Cibos ut malè paratos non probare, rejicere.
V. Lectum ut malè stratum exprobrare.
VI. Credere non satis se curari, ideò murmurare &
indignari.

VII. Rariùs